

Arrest

nr. 121 020 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 21 januari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Op 24 juni 2010 verwierp de Raad dit beroep bij arrest nr. X.

Op 21 april 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 14 juli 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 31 oktober 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 april 2013 ongegrond verklaard.

Op 31 mei 2013 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 augustus 2013 werd de aanvraag van 21 april 2010, waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd gevraagd, ongegrond verklaard.

Op 27 augustus 2013 werd de aanvraag van 31 mei 2013, waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd gevraagd, onontvankelijk verklaard.

Op 9 september 2013 dienden verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 november 2013 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

Op 9 januari 2014 werd de aanvraag van 9 september 2013, waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd gevraagd, onontvankelijk verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

Eveneens op 9 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van elk van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers stellen dat hun aanvraag ten onrechte niet ontvankelijk wordt verklaard. Ze stippen aan dat ze niet terug kunnen keren naar Macedonië waar zij als Rom enorme problemen hebben gekend. Ze stippen aan dat de Macedonische staat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd veroordeeld voor een schending van artikel 3 van het EVRM jegens een Rom. Verder stippen verzoekers aan dat hun kinderen hier school lopen en dat ze bij een terugkeer hun schooljaar dreigen te verliezen. Ze menen dan ook dat er een onzorgvuldig onderzoek is geschied naar hun situatie.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In hun aanvraag hebben verzoekers als buitengewone omstandigheden uiteengezet dat het centrum van hun belangen in België ligt en dat ze zich inmiddels goed geïntegreerd hebben, dat ze de Nederlandse taal perfect spreken en dat ze actief op zoek naar werk zullen gaan. Ze hebben aangestipt dat ze zich in een identieke situatie bevinden als de mensen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend op grond van de wet van 22 december 1999. Verder hebben zij gesteld dat het niet wenselijk is om hen naar hun land van herkomst terug te sturen temeer zij hier al enige tijd verblijven. Zij hebben aangestipt dat een terugkeer een trauma zou betekenen voor hen. Ze stippen verder aan dat ze een sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben opgebouwd.

Uit het voorgaande blijkt dat het hele betoog dat verzoekers hebben aangevoerd als zijnde buitengewone omstandigheden draait rond hun integratie en verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoekers hebben nooit hun Rom origine ingeroepen als zijnde een buitengewone omstandigheid. Verzoekers kunnen dit argument niet voor het eerst in hun verzoekschrift uiteenzetten. Immers dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door het bestuur teneinde de wettigheid van de bestreden beslissing te controleren. Het komt de Raad niet toe om de buitengewone omstandigheden die verzoekers voor het eerst inroepen in hun verzoekschrift te gaan beoordelen. Zo verzoekers menen dat deze elementen buitengewone omstandigheden vormen dan staat het hen vrij een nieuwe aanvraag in te dienen. Het betoog van verzoekers dat gebaseerd is op hun Rom origine kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft het schoollopen van hun kinderen blijkt al evenmin dat verzoekers dit specifiek zou hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid, zodat dit betoog de Raad niet toelaat de bestreden beslissing als nietig te verklaren om reden dat er niet of op een verkeerde wijze zou zijn geoordeeld over dit gegeven.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft beoordeeld. Verzoekers brengen geen concrete

argumenten in tegen dit stuk van de motivering. Evenwel blijkt dat verweerder zelfs veel verder is gegaan. Verweerder blijkt zelf bepaalde elementen te zijn gaan onderzoeken als zijnde mogelijke buitengewone omstandigheden. Zulks gaat volledig voorbij aan de voormelde bepalingen en bijgevolg dient de motivering van verweerder waarbij hij op eigen initiatief bepaalde elementen gaat beantwoorden als zijnde ingeroepen buitengewone omstandigheden, gezien te worden als overtoollig. De kritiek van verzoekers die enkel betrekking heeft op deze overtoollige motivering kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met hun betoog maken verzoekers geen schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU